

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2011. év április hó 19. napján** megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A nyereségvágyból elkövetett emberölés bűntettének kísérlete miatt a vádlott ellen indult büntető ügyben a Fővárosi Bíróság 21.B.1619/2009/8. számú ítéletét annyiban **változtatja meg**, hogy a bűnjeljegyzék 9. tétele alatt szereplő olló elkobzását mellőzi és a lefoglalás megszüntetése mellett megsemmisítését rendeli el.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

A vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott fegyházbüntetésbe beszámítja.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült 8.300,- (nyolcezer-háromszáz) forint bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Bíróság 21.B.1619/2009/8. számú, 2010. február 9. napján kelt ítéletével a vádlottat a Btk. 166.§ (1), (2) bekezdés b./ pontja szerinti emberölés bűntette miatt 7 év fegyházbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett az előzetes fogva tartásban töltött idő beszámításáról a kiszabott büntetésbe, a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az első fokú ítélet ellen a vádlott és védője fellebbezést jelentett be téves jogi minősítés miatt, és a kiszabott büntetés enyhítése végett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF. 259/2010/1. számú átiratában a tényállás kisebb körű kiegészítése mellett tárgyalás kitűzését, és orvos szakértő kirendelésével a sértett sérülése jellegének tisztázását indítványozta.

A Fővárosi Ítéltábla nyilvános ülésre tűzte az ügyet, amelyen a védő fenntartotta a fellebbezését. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság az ítélet tényállásában megállapította a vádlott haszonszerzésre irányuló szándékát, és azt is, hogy a vádlottat a sértett megtámadásakor ölési szándék vezette. Álláspontja szerint a

vádlottat gondtalanság terhelte a bűncselekmény eredményében, ezért cselekményének életveszélyt okozó testi sértésként történő értékelését, és a kedvezőbb jogi minősítéshez kapcsolódóan a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta. Az ügyészség képviselője perbeszédében az írásban beterjesztettel egyezően az ítélet tényállásának többirányú pontosítására, és az elírási hibák korrekciója mellett az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A vádlott utolsó szó jogán is elismerte bűnösségét és megbánásának adva hangot ismételten a sértett bocsánatát kérte.

A Fővárosi Ítéltábla a védelmi perorvoslat alapján eljárva az első fokú ítéletet és a megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes körben felülbírált.

Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást. Az eljárási szabályok megtartásának vizsgálata során észlelte, hogy a felhasznált okirati bizonyítékok a jegyzőkönyv szóhasználata szerint ismertetésre kerültek, azonban a jegyzőkönyv tartalmából és szövegkörnyezetéből - különösen a megtett észrevételekből - kitűnően az eljárásban résztvevők számára teljes körben megismerhetőek voltak, lényeges tartalmuk felolvasása ténylegesen is megtörtént.

Az elsőfokú bíróság az ügy ténybeli és jogi elbírálásához szükséges bizonyítékokat beszerezte, a személyi bizonyítás során a gyanúsított meghallgatást foganatosító rendőröket is kihallgatta, felderítette és értékelési/mérlegelési körébe vonta mindazokat a körülményeket, amelyek a vádlott részben változó tartalmú vallomásának értékeléséhez szükségesek voltak.

A vádlott beismerte az általa elkövetett bűncselekményt, bár vitatta a sértett megölésére irányuló szándékát. Tettének indítékát illetően vallomása nem volt következetes. Az elsőfokú bíróság az ítélet tényállását a vádlott első nyomozati vallomására alapította, mivel azt számos egyéb bizonyíték is alátámasztotta. Az 1. számú tanú elmondta, hogy a vádlott szinte megkönnyebbült, amikor tetteről és annak okáról beszámolt, és ezt a 2. számú tanú vallomása is alátámasztotta. A 3. számú tanú is megerősítette, hogy a vádlott pénzszerzési szándékáról vallott, és nem kifogásolta a nyereségvágyból történő emberölésre irányuló - módosított tartalmú - gyanúsítást, noha annak tartalmát pontosan megértette.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok egyenként és összességében való értékelésekor alaposan és pontosan járt el, és döntésének indokait is felsorolta, kellő alapossággal értékelte.

A Fővárosi Ítéltábla a Be. 351. § (1) bekezdése és a Be. 352. § (1) bekezdés a./ pontja alapján az első fokú ítélet tényállását csak annyiban **egészíti ki**:

- hogy a vádlottat a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2010. március 31. napján jogerős 1. B. VI.-VII. 33260/2010. számú határozatával 40 nap közérdekű munkára ítélte a 2003. júniusában elkövetett lopás vétsége miatt.
- Az első fokú ítélet 3. oldalának 4. bekezdését pedig azzal, hogy a vádlott nem tett le az ölési szándékáról, amikor felkapta a 21 cm teljes-, 9 cm vágó él hosszúságú és 1,5 cm vágó él szélességű F. ollót, hogy azzal szíven szúrja a sértettet.
- A mentőket a 4. számú tanú értesítette.

A fenti kiegészítéseket az a tény tette szükségessé, hogy a vádlottal szemben az első fokú ítélet kihirdetése óta újabb jogerős elítélés született a megjelölt vagyon elleni bűncselekmény miatt. Továbbmenően az elsőfokú bíróság csak az ítélet indokolásában rögzítette az elkövetés eszközéül használt ollónak a paramétereit, de a tényállásban nem írta körül, ezért oda át kellett emelni.

Egyben az ítélet tábla ezzel összefüggésben azt is rögzítette, és egyben nyomatékosította, hogy a vádlott pénzszerzésre irányuló szándéka változatlanul fennállt.

A Fővárosi Bíróság a tényállás elején rögzítette a vádlott motivációját, de a későbbi bekezdések tartalma miatt a cselekmény végrehajtásakor meglévő tudattartam rögzítése elmaradt és ezért nem kapott kellő nyomatékot a tényállásban a vádlott szándéka, a jogi indokolás során helyesen kifejtett nyereségvágy.

Osztotta az ítélet tábla a Fellebbviteli Főügyészség észrevételét és kiegészítési indítványát a mentők értesítésére vonatkozóan, ezért a tényállást kiegészítve rögzítette a telefonáló személyét, a sértett lakásában tartózkodó és neki segítséget nyújtó 4. számú tanú személyében.

A fenti kiegészítésekkel az első fokú ítélet tényállása már teljes körben megalapozott volt, és a másodfokú eljárásban irányadóan a felülbírálat alapját képezte.

Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségét megfelelően teljesítette, alaposan és körültekintően kifejtette, hogy az ítélet tényállását mely bizonyítékokra alapítottan milyen logikai okfejtéssel fogadta el, illetőleg miért vetette el a vádlott egyes vallomásrészleteit. Az ítélet indokolásában - figyelemmel az ügyészi indítványra - pontosította az elírást, amely a 10. oldal első bekezdésének utolsó mondatában rögzített kétnyelvű szóra vonatkozott, helyesen az eszköz kétélű jellegére nem utalt a szakvélemény.

Az ítélet tábla azért utasította el az ügyész ismételt orvos szakértői kirendelésre irányuló bizonyítási indítványát, mert a sértett tárgyalási jegyzőkönyvben rögzített panaszai erre nem adtak kellő alapot. A sértett elsődlegesen az életének kioltására

irányuló támadással kapcsolatban elszenvedett pszichikai traumáiról panaszkodott: arról, hogy el kíván költözni a megtámadásának helyszínéül szolgáló lakásból, a konyhában, amely az életére irányuló konkrét támadás helye volt nem tud megmaradni, rosszul alszik. A fizikális tünetei között a kialakult cukorbetegségét említette, de a szívének állapotával kapcsolatban elmondottak sem indokolták, hogy újabb költséget és további időmúlást okozva olyan kérdésben terjessze ki a másodfokú bíróság a bizonyítást, amely a maradandó károsodás megállapítása esetén is csak a büntetés kiszabását befolyásoló súlyosító körülményként lenne értékelhető, nem érintve a tényállást és a jogi minősítést. Az ügyészi fellebbezés hiányában beállt a súlyosítási tilalom, így az indítványnak a büntetés kiszabására nézve jelentősége nem volt.

A Fővárosi Bíróság a logikusan értékelt bizonyítékok összevetése után okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és helyesen minősítette az általa elkövetett bűncselekményt nyereségvágyból elkövetett emberölés büntetteként.

Az elsőfokú bíróság alapos jogi okfejtésében azonban nem egyértelműen rögzítette a vádlott ölési szándékának egyenes illetőleg eshetőleg jellegét. Amikor a vádlott a sértett lakásába a további italozáshoz szükséges pénz megszerzése végett megtévesztő és valótlan ürügyet találva bejutott, majd az élet kioltására alkalmas ollót célzottan a sértett létfontosságú szervére irányította és közepes erővel őt szíven szúrta: egyenes ölési szándék vezette. Ezért e körülménnyel a másodfokú bíróság egyértelművé teszi az indokolást.

Az elsőfokú bíróság nem tévedett, amikor a nyereségvágyat, mint minősítő körülményt is felróta a vádlottnak. A vádlott visszavont és haszonszerzésre utaló vallomását az elkövetés körülményei megerősítik: a vádlott és a sértett futó ismerettségi viszonyban állt, a sértett szívélyesen fogadta, étellel kínálta, és a kapott valótlan tájékoztatás alapján azonnal a segítségére sietett: hagyta telefonálgatni, majd percek alatt indulásra készen állt, hogy a vádlott által hamisan állított baleset színhelyére menjenek. A lakásban nem alakult ki semmiféle vita, konfliktus, ellentét, összeszólalkozás, ezért a vádlott tettét más nem motiválhatta, mint amit az első vallomásában elmondott, vagyis a pénzszerzés.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket helyesen feltárta és súlyuk szerint értékelte, csak kisebb körben kellett e tényezőket pontosítani. A vádlott cselekménye befejezett, közeli kísérlet volt, mivel a teljes elkövetési magatartást kifejtette és csak a szerencsés véletlen és a jelenlévő tanú lélekjelenlétén múló gyors segélyhívás akadályozta meg a sértett halálát. Ezért a bűncselekmény kísérleti szakban való megrekedése a vádlott javára enyhítő tényezőként csak kisebb súllyal vehető figyelembe.

Ennek ellenére az ítélőtábla nem kifogásolta az enyhítő szakasz alkalmazásával kiszabott büntetést, mivel az eset összes körülményei, a vádlottnak a közvetlenség elve mellett tapasztalható tényleges és valódi megbánása mellett az elsőfokú bíróság által alkalmazott büntetés tetтарыныы, és alkalmas a büntetési célok

megfelelő biztosítására. Ezért nem vezethetett eredményre a büntetés enyhítését célzó védelmi perorvoslat.

Az elsőfokú bíróság elkobozta az elkövetéshez eszközül használt és a sértett tulajdonában álló ollót, azonban a Btk. 77.§ (3) bekezdése erre nem ad lehetőséget. Ha a dolog nem az elkövető tulajdona arra elkobzás nem rendelhető el. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság az elkövetés eszközének megsemmisítését rendelte el a lefoglalás megszüntetése mellett. (Be. 155.§ (1), (8) bekezdés).

A Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Bíróság ítéletét a fentebb részletesen kifejtettek szerint a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a bűnjelre vonatkozó rendelkezést megváltoztatta, míg az egyéb törvényes rendelkezéseit helybenhagyta.

Budapest, 2011. év április hó 19. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Mató Ágnes s.k.
előadó bíró

Dr. Bartkó Levente s.k.
bíró

A Fővárosi Bíróság 21.B.1619/2009/8. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 1.Bf.124/2010/11. számú ítéletében foglalt változás mellett jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2011. év április hó 19. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hitelül:
tisztviselő